

Fødselsdagsfesten.

Jeg var blevet inviteret med til en fødselsdagsfest hos en klassekammerat. For første gang. Havde modtaget skriftlig invitation og følte mig vigtig. Mon ikke det var i fjerde klasse?

Fødselsdagsbarnet kom fra en "fin" familie, hendes far var læge. Hun gik altid i rent og fint tøj. Dengang kunne man se, hvilke sociale lag mennesker kom fra, bare ved at kigge på vores påklædning. Hun havde langt lyst hår med krøller og sløjfe. Og hun havde de blåste øjne, man kunne forestille sig.

Jeg var meget overrasket og beæret. Jeg vidste naturligvis ikke at det hed sådan. Men det var jeg altså.

Min mor havde syet min ældste søsters kjole lidt op, så den passede mig. Mor tog del i mit liv for en gangs skyld. Sikkert fordi det var sådan en fin familie, jeg skulle besøge. At jeg havde haft en kjole nøjagtig magen til, så det så ud som om jeg gik i det samme tøj flere år i streg, tænkte jeg ikke over. Men at det var min søsters aflagte, det generede mig umådeligt. Jeg overtog nemlig altid hendes tøj og det var skide irriterende. Fordi vi gik ens klædte. Mor købte tøj til os. Endda i samme farve. Der var ingen diskussion. Det bestemte vores mor.

Ankomsten til fødselsdagsfesten var min overraskelse endnu større, end den havde været over invitationen. Sikke et hjem. Her var lyst og smukt. Masser af plads. Flere stuer. Og sikke møbler. Hvis jeg husker ret, havde de også et klaver.

Moderen tog imod os i døren. Flot i tøjet og velduftende. Hun gav os alle sammen hånden og sagde smilende "Velkommen" - til hver enkelt af os. Hvordan reagerer man på det? Jeg blev forlegen og følte mig akavet.

I det første stue sad nogle fine damer. På en ligeså fin sofa. Her tog moderen også plads. Så sad de der sammen, med hver deres kaffekop. Som fine damer nu gjorde, havde de underkoppen i venstre hånd og nippede forsigtigt til den varme kaffe. Nærmest i takt med hinanden. De smilede ens og nikkede let og elegant. Hvor var de fine. Selv deres frisurer var næsten ens. Kort permanentet hår, som sad helt perfekt.

Storesøsteren kom dansende ind. Hold da op, hvor var hun smart. Stramme bukser og hestehale. Hun bar et lille tørklæde omkring halsen, nærmest som et smykke. Sådan kom min klassekammerat sikkert også til at se ud med tiden.

Vi blev bedt om at gå ind på børneværelset.

Ja - hun havde skam sit eget værelse. Jeg tabte underkæben i ren og skær benovelse. Det var et paradys - intet mindre. Et rigtigt pigeværelse med legetøj og egen seng. Jeg sov sammen med mine søskende. Hvad jeg ejede kunne være på 2 hylder og i en skotøjsæske. Hun havde alt, hvad hjertet kunne begære.

Herinde blev vi alle instrueret i at spille HC Andersens eventyr Klodshans. Nu forstod jeg bedre, hvorfor jeg var blevet inviteret. Vi skulle agere svinedreng – hofdamer o.s.v. Min klassekammerat ønskede at spille teater for moderen og moderens veninder.

Nogle af de andre piger fra klassen vidste hvad der skulle foregå, i modsætning til mig. De var veninder og hørte sammen i en klike, de talte om tøj – dukker – drenge – lektier o.s.v. Jeg havde intet til fælles med nogen af dem.

Fødselsdagsbarnet pointerede kraftigt, hvor vigtigt det var, at vi kom med de rigtige lyde, på de rigtige tidspunkter. Jeg havde ikke en eneste selvstændig sætning og var temmelig ligeglad.

Bortset fra det, kunne jeg ikke få tankerne væk, fra frugtskålen jeg havde set stå på det fine runde spisebord. Der var nogle enormt store pærer imellem frugterne. Min mund løb i vand, bare ved tanken.

Inde i stuen havde damerne drukket deres kaffe. Nu ventede de på, at blive underholdt.

Vi blev gennet ind og herset med. Men det har man vel ret til, når man har fødselsdag?

Jeg kunne tydeligt mærke, at jeg ikke var inviteret, fordi klassekammeraten kunne lide mig.

Vi talte aldrig sammen. Hun var egentlig heller ikke særlig rar. Kunne godt lide at drille mig med mit tøj og hår. I gymnastiktimerne kunne jeg altid brillere og det gjorde jeg. Det var til gengæld også det eneste sted, jeg var overlegen. Nå nej - til sproget var jeg også ret ferm.

Åh ja - der var jo også dengang, hun havde haft dårlig mave. Lige udenfor gymnastiklokalet havde hun skidt i bukserne, så det løb ned af benene på hende. Ned ad hendes lår og videre, ned over de fine hvide knæstrømper.

De andre piger i klassen, synes det var synd for hende og trøstede. Drengene skreg af grin. "Føj hvor du stinker" "Hold da kæft hun har skidt i bukserne." De pegede på hende, så ingen kunne undgå at bemærke hendes uheld. Hun tudede. Det hele endte med, at læreren ringede efter hendes forældre, som hentede hende i bil.

Vi var et par tøser, som var vante til at blive mobbet. Lang tid havde vi noget på hende og vi brugte det flittigt.

Nå men, vi stod der i stuen og skulle spille Klodshans. Jeg havde stillet mig bagerst. Der stod jeg meget tæt på spisebordet og frugtskålen. Det var umuligt at modstå. Alle var så optagede af at spille skuespil, når de ikke lige diskuterede og skændes om, hvem der gjorde eller sagde noget forkert. Jeg kunne roligt gå ombord i pærerne, uden at blive opdaget.

Jeg nåede, at spise 2 store. Jeg nærmest slugte dem. Det var som at komme i himmerige. Hjemme fik jeg aldrig frugt og jeg elskede det. Ude hos min bedstemor, gik jeg på rov i ribs og solbærbuskene. Flere år i træk kunne hun ikke forstå, hvorfor buskene gav så lidt. Skrogene lagde jeg tilbage i skålen. Puttede dem sådan lidt ned under det andet frugt.

Efter skuespillet, hvor jeg kun havde deltaget med at tælle kyskene. 2 piger stod og kyssede hinanden! Det var utænkeligt at drengene fra klassen deltog til festen. Men at piger kyssede hinanden, det var for latterligt. 10-20-30 o.s.v. Moderen og de fine damer klappede begejstrede. Så skulle vi have boller, med smør og varm chokolade til.

Det var for godt til at være sandt. Så meget på en gang. Det kunne jeg slet ikke administrere. Jeg åd, så min mave var ved at revne. Bagefter skulle vi ind at lege på værelset. Jeg sagde pænt farvel og tak for i dag. Var simpelthen nødt til at gå. Min mave gjorde ondt. Jeg var svimmel og havde kvalme.

Jeg nåede lige nedenfor og et par skridt hen af vejen. På broen - over Sønderåen, måtte jeg give op. Her stak jeg hovedet ind mellem jerngitteret og kastede op ned i vandet. Men jeg var ligeglad. Pærerne - bollerne og chokoladen havde smagt vidunderligt og jeg havde spist endnu mere, hvis jeg overhovedet havde kunnet rumme det.